

Umbrele serii

Necorupb

Ajung printre arbori rafale de vânt,
se-adună buimace în lungi rotocoale
pe strada ce încă îmi plânge în gând
cu toate iubirile scoase în cale.
De unde veniți ? Ce visuri vă cheamă
să-mi bateți cu doruri târzii la fereastră
când umbrele serii cuprinse de teamă
vestesc în surdină întoarcerea voastră?

Aș vrea să vă chem pe toate în casă,
povești să vă spun despre inimi furate
la margini de timp când uitarea apasă
cu mii de regrete în urmă lăsate.
S-aprindem și focul în soba nebună
cu-amnare și iască din anii pierduți,
aduse-ntr-o seară barbară din lună
cu cai-n galop printre norii căzuți.

Să stăm împreună, aproape de sobă,
sorbind în tăcere prea dulci amintiri
întoarse acasă în straie de probă,
croite-ntr-o noapte din false iubiri.
Când ceasul va bate la poarta uitării
lăsați-mă singur cu gândul sedus
de umbrele voastre, la marginea zării,
plutind în derivă spre veacul apus.